

Μοovement Communiste/ΚολεκτιβνĚ proti Kapitálu και σύντροφοι από Ελλάδα

Γράμμα νούμερο 42

Σεπτέμβριος 2015

ΕΛΛΑΔΑ: ΤΟ ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΚΑΙΦΑΛΛΙΟ ΥΠΕΡΙΣΧΥΕΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ. ΕΥΡΕΙΣ ΤΟΜΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ. Η ΜΙΖΕΡΗ ΛΟΓΙΚΗ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ ΟΣΟ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΥΠΟΧΩΡΟΥΝ

ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Τον Ιούλιο του 2015, η Ελλάδα έγινε θέμα σε όλον τον κόσμο. Το θέαμα που ακολούθησε επιβάλλει το να απαντηθούν κάποια ερωτήματα που αφορούν το προλεταριάτο. Γιατί ανακοινώθηκε αυτό το περίφημο δημοψήφισμα και από ποιόν; Ποιος κέρδισε και ποιος έχασε; Αυτή η εκλογική φιέστα υπήρξε πεδίο σύγκρουσης ανάμεσα στους πιο διεθνοποιημένους τομείς του ελληνικού κεφαλαίου και σε τομείς της άρχουσας τάξης που τάσσονται «υπέρ της δραχμής», εχθρικούς προς μια αναδιάρθρωση της οικονομίας και του κράτους στην Ελλάδα σύμφωνα με τις επιταγές της Ευρώπης. Αυτοί οι τελευταίοι τομείς είναι που ονομάζουμε μικρο-ελληνικό εθνικισμό. Οι τελευταίοι αυτοί τομείς έχουν σήμερα έναν πολιτικό σχηματισμό έτοιμο να τις εκπροσωπήσει: την Λαϊκή ενότητα, που αποτελείται από πρώην στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ υπέρ της επιστροφής στη δραχμή. Το δημοψήφισμα υποχρέωσε την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να δείξει τις κάρτες της, να αποκαλύψει την πραγματική πολιτική της.

Το δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιούλη 2015 έθετε το εξής ερώτημα; «πρέπει να γίνει αποδεκτό το σχέδιο συμφωνίας το οποίο κατέθεσαν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο στο Eurogroup της 25/6/2015»; Η απάντηση των ψηφοφόρων (62% των εγγεγραμμένων στις εκλογικές λίστες) ήταν άνευ προηγουμένου. 61,5% Όχι, 38,69 Ναι και άκυρα και λευκά στο 5,8%. Ένα πολιτικό στοίχημα που κερδήθηκε άρα από τον Τσίπρα που ζητούσε ένα μαζικό Όχι για να «ενδυναμωθεί η κυβέρνηση στις διαπραγματεύσεις με τους θεσμούς» δανειστές. Μισητή από όταν ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν αντιπολίτευση, η Τρόικα χρησιμοποιήθηκε ευκαιριακά από τον ΣΥΡΙΖΑ και τους εθνικιστές και ρατσιστές συμμάχους του για την κατάκτηση της κεντρικής εξουσίας στις βουλευτικές εκλογές της 25^{ης} Ιανουαρίου του 2015.

Μια καθαρή πλειοψηφία ψηφοφόρων της 5^{ης} Ιουλίου πίστεψε στο στοίχημα του αρχηγού της κυβέρνησης. Το μίσος προς την τρόικα και τις συνταγές της δυνάμωσε το Όχι. Με τον ίδιο τρόπο, η ενεργή υποστήριξη που πήρε το Ναι από τα περισσότερα μέλη της κάστας πολιτικών που κυβέρνησαν την Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες έπεισε μη αμελητέα κομμάτια του προλεταριάτου να χρησιμοποιήσουν το δημοψήφισμα για να τους δείξουν ακόμη μια φορά την εχθρότητά τους. Το εθνικιστικό κάλεσμα ήταν το τελευταίο και κύριο συστατικό στον θρίαμβο του Όχι.

Από αναφορές στους πελοποννησιακούς πολέμους του 400 π.χ. μέχρι τον πόλεμο ανεξαρτησίας ενάντια στην οθωμανική αυτοκρατορία το 1821, από την αντίσταση στην γερμανική κατοχή μέχρι την φοιτητική εξέγερση του πολυτεχνείου στις 17 Νοεμβρίου 1973 που σηματοδότησε την αρχή του τέλους της χούντας, τα πάντα τσουβαλιάστηκαν και

χρησιμοποιήθηκαν για να κολακεύσουν την εθνική υπερηφάνεια των Ελλήνων για να ψηφίσουν Όχι. Για την περίπτωση, ο ΣΥΡΙΖΑ εγκατέλειψε τα ροζ σημαιάκια του για να δώσει χώρο στην γαλανόλευκη. Σαν το ψάρι στο νερό μέσα σε αυτόν τον ωκεανό εθνικισμού, οι ANEL έπαιξαν την πατριωτική υπέρβαση στοχεύοντας τους «ναζί Γερμανούς». Όλα αυτά έγιναν ατάκες που έκαναν την «αριστερή» βάση του ΣΥΡΙΖΑ-πάντα έτοιμη να ξαναφτιαξιδώσει τον μύθο της Αντίστασης για να πετύχει τους στόχους της- να δακρύσει.

Ο χάρτης του εκλογικού αποτελέσματος έδειξε ότι το Όχι ψηφίστηκε σε μεγάλο βαθμό από νέους άνεργους, μισθωτούς του δημοσίου που νέα χτυπήματα στο δυναμικό τους, τις συντάξεις και την ηλικία συνταξιοδότησής τους προκαλούν τρόμο, φτωχοί ηλικιωμένοι που φοβούνται το κόψιμο των συντάξεών τους, κάτοικοι των νησιών, που απειλούνται από την αύξηση του ΦΠΑ στα νησιά που απαιτεί η τρόικα, μικροί έμποροι και αγρότες που μια σημαντική αύξηση φορολογίας θα σήμαινε τον οικονομικό τους θάνατο. Το όχι ήταν επίσης ελκυστικό για τους εφοπλιστές, γιατί στην περίπτωση ενός περάσματος στην δραχμή θα συνέχιζαν να πληρώνονται σε δολάρια και ταυτόχρονα θα μειωνόταν κόστος των μισθών στο μισό.

Στην μεριά του Ναι, βρίσκουμε τα πιο ενσωματωμένα στην παγκόσμια αγορά αφεντικά (εκτός από τους εφοπλιστές, που η Τρόικα ήθελε να τους φορολογήσει), τους ασκούντες ελευθέρια επαγγέλματα και τους τρομοκρατημένους ιδιοκτήτες που δε θέλουν να δουν τις οικονομίες τους σε ευρώ να μετατρέπονται σε πολύ υποτιμημένες δραχμές, η διανοήση και μια μειοψηφία των μισθωτών στον ιδιωτικό τομέα (κυρίως στις επιχειρήσεις που κάνουν εξαγωγές) που θα ρισκάρουν να χάσουν τη δουλειά τους αν η Ελλάδα εγκατέλειπε το ευρώ. Περίπου το 45% των ψηφοφόρων δεν συμμετείχαν στο δημοψήφισμα ή ψήφισαν λευκό και άκυρα. Τόσοι άνθρωποι που δεν πίστεψαν την κυρίαρχη ιδέα πως το δημοψήφισμα θα άλλαζε την κατάστασή τους. Η κοινωνιολογική και πολιτική ανάλυση της ψήφου αντιτίθεται στην αριστερίστικη χυδαιότητα που λέει πως τα δύο στρατόπεδα ήταν χωρισμένα από ταξικά σύνορα με τους καπιταλιστές από τη μία μεριά(Ναι) και τους προλετάριους από την άλλη(Όχι). Μέσα στο στρατόπεδο του Όχι βρίσκουμε τους παραδοσιακά αντιδραστικούς μικροαστούς, όσο και τον εξαγριωμένο άνεργο, τον εφοπλιστή όσο και το μισθωτό στέλεχος του δημόσιου τομέα. Και στο στρατόπεδο του Ναι έχουμε βέβαια μια πλειοψηφία εισοδηματιών, μικροαστών ελεύθερων επαγγελματιών και αφεντικών, αλλά και εργάτες του ιδιωτικού τομέα που φοβούνταν μη χάσουν τη δουλειά τους.

Για όσους/ες επιμένουν να αποκαλούν το Όχι ταξική ψήφο, ορίστε κάποια παραδείγματα αφεντικών που θα τα ενδιέφερε το όχι: Την 1^η Ιουλίου, ο Δημήτρης Γιαννακόπουλος, αντιπρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της BIANEΞ τάχθηκε ανοικτά υπέρ του Όχι κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης «*The Diamonds of the Greek Economy 2015*» στις 2 Ιουλίου. Η αλυσίδα σουπερμάρκετ «Γαλαξίας», χωρίς να έχουμε κάποια ανακοίνωση στα χέρια μας, θα είχε επίσης συμφέρον από το Όχι. Για μια τέτοια επιχείρηση, ο ανταγωνισμός με μεγάλους ομίλους του εξωτερικού θα μπορούσε να είναι σοβαρό πρόβλημα. Επίσης, η λιτότητα μειώνει την αγοραστική δύναμη των πελατών.

Το αποτέλεσμα της ψήφου δεν έχει κανένα πραγματικό αντίκτυπο στα κίνητρα των από δω και των από εκεί. Οι νέοι άνεργοι θα μείνουν τέτοιοι για πολύ ακόμα, οι συνταξιούχοι θα «μεταρρυθμιστούν» όπως θέλει η Τρόικα, ο ΦΠΑ στα νησιά θα αυξηθεί όπως και ο φόρος στα αγροτικά προϊόντα και ακόμα και οι εφοπλιστές πιθανόν να χρειαστεί να μετακινηθούν για να γλιτώσουν την φορολογία. Με άλλα λόγια, η Τρόικα κέρδισε κατά βάθος σε όσα ήθελε, και μαζί της το ελληνικό «διεθνοποιημένο» κεφάλαιο που θέλει το ευρώ ως εθνικό νόμισμα. Το νέο σχέδιο λιτότητας και «μεταρρυθμίσεων» που η ελληνική κυβέρνηση υιοθέτησε ένθερμα

περιλαμβάνει μέτρα περικοπών του ύψους των 12 με 13 δις ευρώ, σε αντίθεση με αυτό που προτάθηκε από την Τρόικα στις 26 Ιουνίου, λιγότερο από 10 μέρες πριν το δημοψήφισμα και το σύγχρονο ελληνικό αντί-σχέδιο των 8 δις.

ΟΙ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΤΣΙΠΡΑ

Ο -γρήγορα μαραμένος- μύθος της λεγόμενης «ριζοσπαστικής» ευρωπαϊκής αριστεράς Αλέξης Τσίπρας έχασε άραγε τα πάντα όπως λένε οι (πλέον στην Λ.Ε.) αντιπρόσωποι της μειοψηφίας υπέρ της δραχμής στον ΣΥΡΙΖΑ και οι οπαδοί του Ναι; Πρόδωσε την εντολή των ψηφοφόρων του; Η απάντηση είναι όχι και όχι. Η απόφαση διοργάνωσης του δημοψηφίσματος πάρθηκε για εσωτερικούς λόγους. Ο Τσίπρας ήξερε ότι η βουλευτική πλειοψηφία δε θα ενέκρινε το τελευταίο σχέδιο της Τρόικας. Δε θα ενέκρινε ούτε καν το σχέδιο που ραφινάριστικε από τα στελέχη του πριν το κάλεσμα στις κάλπες. Ήξερε επίσης ότι ο πληθυσμός φοβόταν πάνω απ' όλα την επιστροφή στη δραχμή, που θα μεταφραζόταν σε μαζική και αιφνίδια υποτίμηση των μισθών και των αποταμιεύσεων, συνυπολογίζοντας πως η Ελλάδα είναι μεγάλος εισαγωγέας αγροτικών προϊόντων (52% της εσωτερικής ζήτησης) και ενέργειας (85% της εσωτερικής ζήτησης). Άρα, ο τετραγωνισμός του κύκλου έπρεπε να βγει από το σχέδιο. Το όχι μεταφράζεται σε προσωπική νίκη του αρχηγού που το χρησιμοποίησε για να περιθωριοποιήσει τους υποστηρικτές της δραχμής εντός του ΣΥΡΙΖΑ και να δημιουργήσει μια υποτιθέμενη εθνική ενότητα εντός της βουλής σε σχέση με την αποδοχή των προτάσεων των δανειστών. Ο Αλέξης Τσίπρας δεν πρόδωσε τους ψηφοφόρους του μιας και ερμήνευσε σωστά τη θέλησή τους να μείνουν στο ευρώ πάση θυσία. Το μόνο του «φταίξιμο», αν μπορούμε να μιλάμε για φταίξιμο, ήταν ότι «πούλησε» την ασημαντότητα ενός όχι που θα αποτελούσε ανάχωμα στη λιτότητα. Μα με αυτό δεν έκανε τίποτα άλλο από το να εκμεταλλευτεί την αστική δημοκρατική αυταπάτη της παντοδύναμης λαϊκής κυριαρχίας. Αγνό προϊόν των σχέσεων ανάμεσα στο ελληνικό κεφάλαιο και το κράτος, ο νέος αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ αποκαλύφθηκε το ίδιο ικανός με τους προκατόχους του στην εκλογική αντεργατική χειραγώγηση.

Ο σκοπός πιο μακρού βεληνεκούς του Τσίπρα και των στελεχών του πέτυχε κι αυτός προς το παρόν: η αποφυγή της κατάρρευσης του Κράτους λόγω χρεοκοπίας και η εγγύηση στήριξης από μια συνεπή μερίδα της κοινωνίας των πολιτών σε πείσμα της ρήξης των κυρίως μηχανισμών οικονομικής ενσωμάτωσης. Χωρίς φράγκο στα κρατικά ταμεία, το πολιτικό προσωπικό βούτηξε τα αποθεματικά όλων των κρατικών θεσμών (τοπική αυτοδιοίκηση, ταμείο συντάξεων, ασφαλίσεις υγείας) πριν τα παραχωρήσει στην Τρόικα. Η κυβέρνηση μείωσε στο έπακρο τις δημόσιες δαπάνες.

Κατά τη διάρκεια των πρώτων έξι μηνών του 2015 οι δημόσιες δαπάνες ήταν 23,2 δις, ενώ την ίδια περίοδο το 2014 ήταν περισσότερα από 26 δις. Με αυτή την έννοια, ο ΣΥΡΙΖΑ-στην-κυβέρνηση λίγο πολύ ακολούθησε την πολιτική μείωσης των εξόδων του κράτους των προηγούμενων κυβερνήσεων. Το επιτελείο του Σαμαρά(ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) είχε συνολικά μειώσει τις δαπάνες για την δημόσια διοίκηση περίπου κατά 11% ανάμεσα στο 2013 και το 2014. Ένα ποσό συγκρίσιμο με τις οικονομίες της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ από τον Ιανουάριο μέχρι τον Ιούνιο του 2015. Οι πιο σοβαρές περικοπές της τελευταίας κυβέρνησης έβαλαν στο στόχαστρο την χρηματοδότηση των οικογενειακών επιδομάτων των νοσοκομείων και των υπηρεσιών εύρεσης εργασίας, σύμφωνα με το site MacroPolis¹.

¹ Το 2013 (τελευταία διαθέσιμα δεδομένα της Eurostat), το ένα τέταρτο των κρατικών δαπανών πήγαν στην αποπληρωμή δανικών(9% κατά μέσο όρο στην Ευροζώνη). Η ασφάλεια γηρατειών έφαγε μόνη της άλλο ένα τέταρτο των δημοσίων δαπανών (22% κατά μέσο όρο στην Ευροζώνη) και οι γενικές υπηρεσίες του κράτους (άρα και οι μισθοί των υπαλλήλων της δημόσιας διοίκησης) απορρόφησαν

Είναι άξιο προσοχής ότι η κρίση δεν χτύπησε τους μισθωτούς με ομοιογενή τρόπο. Κάποιες κατηγορίες εργαζομένων του δημοσίου έμειναν σε καλύτερη κατάσταση από αυτούς του ιδιωτικού τομέα. Οι μισθοί του ιδιωτικού τομέα έπεσαν κατά μέσο όρο κατά 19% ενώ αυτοί των δημοσίων υπαλλήλων κατά περίπου 25%, θυμίζει το ΙΜΚ(Γερμανικό Ινστιτούτο της Συνομοσπονδίας Συνδικάτων). Επιπλέον, περίπου 300.000 θέσεις εργασίας χάθηκαν στον δημόσιο τομέα ανάμεσα στο 2009 και το 2013. Για τους τους μισούς (συμβασιούχους) δεν ανανεώθηκε η σύμβασή τους και οι άλλοι μισοί είναι συνταξιούχοι που δεν ανανεώθηκαν οι θέσεις τους. Σήμερα η διοίκηση του κράτους μετράει περίπου 700.000 άτομα. Παρόλα αυτά, ένα μη αμελητέο κομμάτι των εργαζομένων στο δημόσιο (συγκεκριμένα αυτοί που σχετίζονται με τα υπουργεία Οικονομίας, Πολιτισμού, Άμυνας και άλλους κρατικούς οργανισμούς έλαβε προσωποποιημένα πριμ 500 ως 100 ευρώ ή επωφελήθηκε από εσωτερικές προωθήσεις, σημειώνει το Γερμανικό Ινστιτούτο. Η διατήρηση του πελατειακού συστήματος των κομμάτων που κυβερνούσαν το ένα μετά το άλλο είναι ο κύριος λόγος, συνεχίζει το ΙΜΚ. Συνολικά «σημαντικά τμήματα των δημοσίων υπαλλήλων κράτησαν μισθούς υψηλότερους από αυτούς του ιδιωτικού τομέα και ειδικά σε σχέση με τους πιο κακοπληρωμένους και αυτούς που κράτησαν μεσαίους μισθούς».²

Σύμφωνα με μια μελέτη που δημοσιεύτηκε το τέλος του 2014 από το υπουργείο Εργασίας, το 2003 στον ιδιωτικό τομέα σχεδόν το 22% 1,5 εκατομμυρίου μισθωτών δούλευαν part-time ή είχαν συμβάσεις ορισμένου χρόνου. Σχεδόν το 40% των 1,2 εκατομμύρια μόνιμων και με συμβάσεις αορίστου χρόνου δεν κέρδιζαν παρά 500 ως 1000 ευρώ ακαθάριστου μισθού τον μήνα και περίπου το 9% αυτών πληρωνόταν κάτω από τον κατώτατο μισθό (δηλαδή κάτω από 640 ευρώ για 14 μήνες). Σύμφωνα με τις δηλώσεις των αφεντικών που δόθηκαν στο ΙΚΑ το 2014, το ποσοστό των πληρωμένων κάτω από τον βασικό ανειδίκευτων αυξήθηκε το 2013

περισσότερο από το 16% του δημοσίου χρήματος(μέσος όρος στην Ευροζώνη 14,3%). «Η κοινωνική πολιτική στην Ελλάδα βασίζεται στην χορήγηση συντάξεων και επιδομάτων», λέει ο Ν. Κανελλόπουλος, ερευνητής του ΚΕΠΕ. Σύμφωνα με αυτόν αυτή η πολιτική είναι αναποτελεσματική και επιτρέπει την διατήρηση πολλών διακρίσεων» (<http://www.lesechos.fr/enjeux/business-stories/globalisation/02147594633-grece-inefficiences-corruption-et-clientelisme-aggravent-la-crise-sociale-1120335.php#>)

Περισσότερα από ένα στα δύο νοικοκυριά δηλώνει πως η σύνταξη είναι η κύρια πηγή εισοδήματος, όπως δείχνει μια μελέτη των αρχών του 2015 από την ΓΣΕΒΕΕ. Τέλος, οι ένοπλες δυνάμεις και οι δυνάμεις καταστολής παίρνουν κοντά στο 7% των δημοσίων δαπανών (6% στην Ευροζώνη). Το νέο σχέδιο που δέχτηκε η κυβέρνηση Τσίπρα και που θέτει η Τρόικα επικεντρώνει στη γενική ή μείωση των δαπανών του κράτους, τη συμπίεση των συντάξεων, και τη μείωση στις στρατιωτικές δαπάνες. Τρία μεγέθη που ξεπερνούν τα ευρωπαϊκά ανάλογα.

Αντίστοιχα, τα ποσά που είναι μικρότερα από τα ευρωπαϊκά τους αντίστοιχα είναι αυτά για την κατοικία, τους εξοπλισμούς(πχ εργαλεία κλπ. που στην Ευροζώνη παίρνουν ένα 1,4% στην Ελλάδα παίρνουν 0,5), την υγεία (8,6 ενώ 14,7% στην Ευροζώνη), την αρρώστια και την αναπηρία (2,5 σε σύγκριση με 5,5), η βοήθεια στην οικογένεια και τα παιδιά (1,1 Ελλάδα, 3,8 Ευροζώνη) για έναν ενεργό πληθυσμό του οποίου το ένα τέταρτο είναι στην ανεργία (περίπου 60% των νέων). Επίσης, σύμφωνα με μια πρόσφατη μελέτη της ΕΛΣΤΑΤ, περισσότερο από το ένα πέμπτο του πληθυσμού δεν έχει τη δυνατότητα να τραφεί καθημερινά με κρέας, ψάρι ή τα φυτικά ισοδύναμά τους. «Το 2013 23% των νοικοκυριών ήταν βοθημένα στην φτώχεια. Το όριο της φτώχειας ορίζεται ως εισόδημα χαμηλότερο από το 60% των 16170 ευρώ τον χρόνο. Είναι το 36% του συνόλου το 2013, ενώ το 2009 ήταν κοντά στο 28%. Ανάμεσα στα πιο εύάλωτα κομμάτια της κοινωνίας είναι οι άνεργοι (38% φτωχοί), οι έφηβοι μέχρι 17 χρονών που ζούν μόνοι (29%), οι εργαζόμενοι part-time (27%) και οι ενήλικες κάτω των 65 (24%). Με το πέρασμα των χρόνων μέσα στην κρίση η φτώχεια που χτύπησε τους ηλικιωμένους και τους συνταξιούχους άγγιξε κυρίως τους νέους και τα παιδιά. Έτσι, αν στην αρχή της κρίσης συγκεντωνόταν στις αγροτικές περιοχές, στη συνέχεια επεκτάθηκε και στα αστικά κέντρα. Τέλος η φτώχεια που ξεκίνησε να εμφανίζεται στους λιγότερο μορφωμένους τομείς του πληθυσμού, σήμερα επεκτείνεται και σε ανθρώπους με περισσότερη εξειδίκευση», σύμφωνα πάντα με τον Ν. Κανελλόπουλο (<http://www.lesechos.fr/enjeux/business-stories/globalisation/02147594633-grece-inefficiences-corruption-et-clientelisme-aggravent-la-crise-sociale-1120335.php#>).

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου «το 10% των φτωχότερων είδαν το εισόδημά τους να μειώνεται στο 86% από το 2008 μέχρι το 2012 ενώ οι πλούσιες οικογένειες δεν έχασαν παρά ένα 17 ως 20%», λέει με τη σειρά του το ΙΜΚ. Στην ίδια περίοδο, το οικονομικό βάρος σκαρφάλωσε κατά 337% για τις πιο στερημένες οικογένειες ενώ κατά 9% γι' αυτές με τα πιο ψηλά εισοδήματα. Η οικονομική απάτη, πραγματική μάστιγα στην Ελλάδα, είναι μια από τις κύριες αιτίες της ανισότητας στη φορολογία» επισημαίνει το συνδεδεμένο με την ΟΓΒ(γερμανική συνομοσπονδία συνδικάτων) γερμανικό ινστιτούτο σε μια μελέτη που διεξάχθηκε από τους καθηγητές του Πανεπιστημίου Αθηνών Τάσο Γιαννίτση και Παύλο Ζωγραφάκη, και που δημοσιεύτηκε το Μάρτιο του 2015 και καλύπτει την περίοδο από το 2009 μέχρι το 2012 (<http://www.lesechos.fr/enjeux/business-stories/globalisation/02147594633-grece-inefficiences-corruption-et-clientelisme-aggravent-la-crise-sociale-1120335.php#>).

² Βλέπε: Voir : <http://www.lesechos.fr/enjeux/business-stories/globalisation/02147594633-grece-inefficiences-corruption-et-clientelisme-aggravent-la-crise-sociale-1120335.php#>.

σε 33% από 17% που ήταν το 2011. Σχεδόν το 40% των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα έπαιρναν περίπου 630 ευρώ καθαρά τον μήνα. Για την σύγκριση αναφέρουμε ότι ένας νέος καθηγητής της δευτεροβάθμιας παίρνει περίπου 1100 ευρώ. Πρέπει να υπολογίζουμε επίσης και την μαύρη εργασία. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Επιθεώρησης Εργασίας(σ.τ.μ.: που μάλλον προκύπτουν μόνο από ότι βρέθηκε ως παράνομο), περίπου το 14% των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα δεν ήταν δηλωμένοι το 2014. Οι περισσότεροι ανάμεσά τους ήταν μετανάστες (10% του συνόλου των χωρίς ελληνική υπηκοότητα). Η κρίση και η αναδιάρθρωση έκαναν εύθραυστους τους επισφαλείς του δημοσίου και οι πιο επισφαλείς του ιδιωτικού τομέα ήταν αυτοί που μπήκαν περισσότερο στο στόχαστρο των αφεντικών και της πολιτικής της Τρόικας και των κυβερνήσεων από το 2010.

Τον Ιανουάριο ο ΣΥΡΙΖΑ είχε υποσχεθεί αύξηση στον κατώτατο μισθό, διατήρηση των συντάξεων και των θέσεων του δημοσίου. Σήμερα για να διατηρήσει το κράτος δέχεται όλες τις επιταγές της Τρόικας. Νέο ΠΑΣΟΚ, υπερασπίζεται κυρίως τα συμφέροντα της δημόσιας διοίκησης απ' όπου προέρχονται τα περισσότερα στελέχη και μέλη του, και τα συμφέροντα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας του κράτους της οποίας τα προνόμια θίχτηκαν από το δεύτερο Μνημόνιο. Πάνω σε αυτό το συγκεκριμένο σημείο, ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να ξαναστήσει τους μηχανισμούς θεσμικής διαμεσολάβησης που ζημιώθηκαν σοβαρά από την κρίση και τους αγώνες των προηγούμενων χρόνων. Όλα τα υπόλοιπα δεν είναι προτεραιότητες για το κόμμα του Τσίπρα.

Η νίκη του στις βουλευτικές εκλογές του Ιανουαρίου 2015 είναι προϊόν της ήττας του κινήματος ενάντια στη λιτότητα που έφτασε στο ζενίθ του τις ξεσηκωμένες μέρες του 2012 μετά από την πολύμηνη κατάληψη της πλατείας Συντάγματος από χιλιάδες συμμετέχοντες κάθε είδους και κυρίως νέους. Η ήττα αυτού του μαζικού κινήματος (σχετικά με αυτό παραπέμπουμε σε ένα κείμενο γραμμένο από έναν σύντροφο της ΣΚΥΑ³) οδήγησε πολλούς από τους συμμετέχοντες στο να δοκιμάσουν την εκλογική οδό με το ΣΥΡΙΖΑ, του οποίου η άνοδος συμπίπτει με το τέλος του μαζικού αγώνα στον δρόμο. Με αυτήν την έννοια, η νίκη του ΟΧΙ είναι το τελευταίο άλμα των αυταπατών που διατηρήθηκαν από αυτόν τον πολιτικό σχηματισμό πάνω στις στάχτες του κινήματος αντίστασης στη λιτότητα. Είναι θα λέγαμε ο τάφος τους. Η μάσκα έχει πέσει. Η ευφορία της «νίκης» του ΟΧΙ έδωσε τη θέση της στην ωμή πραγματικότητα των συσχετισμών δύναμης και ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν υποχρεωμένος να αποκαλύψει το λόγο ύπαρξής του: Την υπεράσπιση του κράτους-αφεντικού, ακόμα και με τίμημα τη σύγκρουση με το «ιδιωτικό» κεφάλαιο. Από όπου για παράδειγμα η πρόταση αύξησης του φόρου στις επιχειρήσεις από το 26 στο 29%(με την Τρόικα να τους παγώνει στο 28%), η έκτακτη επιβολή του 12% στα κέρδη των επιχειρήσεων που ξεπερνούν το μισό εκατομμύριο (χωρίς κρατήσεις) και οι εξαγγελίες πολέμου ενάντια στη φοροδιαφυγή (η Τρόικα θέλει να περάσει το επιτελείο στην πράξη).

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΟΪΚΑ

Γιατί λοιπόν η κυβέρνηση Τσίπρα περίμενε τόσο πολύ για να υποχωρήσει απέναντι στην Τρόικα αφού ήξερε καλά ότι δεν είχε τα μέσα για να κάνει κάτι άλλο και ξαναβύθιζε τη χώρα στην κρίση; Η πραγματική διαφορά ανάμεσα στους θεσμικούς δανειστές και το ελληνικό προσωπικό είχε να κάνει με την ατζέντα αναδιάρθρωσης του ελληνικού κρατικού μηχανισμού. Οι πρώτοι απαιτούσαν τις λεγόμενες «μεταρρυθμίσεις» πριν συζητήσουν ένα ενδεχόμενο κούρεμα χρέους μετά από αυτό του PSI(Private Sector Involvement) το 2012. Στην τελική, με

³ <http://skya.espiv.net/2015/07/12/fos-nero-tilefono/>

αυτήν την επιχείρηση σβήστηκαν 105 δις ευρώ που κρατούνταν από ιδιώτες επενδυτές. Συμβουλευόμενος όπως και ο προκάτοχός του Γιώργος Παπανδρέου από τον γαλλικών συμφερόντων τραπεζίτη της τράπεζας Lazard, Mathieu Pigasse, ο Τσίπρας ήθελε να κουρευτούν 100 δις επιπλέον πριν ξεκινήσει μια κουβέντα πάνω σε «μεταρρυθμίσεις».

Με το πέρασμα των μηνών οι «κόκκινες γραμμές» του ΣΥΡΙΖΑ ξεπεράστηκαν η μια μετά την άλλη. Εν τέλει φάνηκε ξεκάθαρα πως οι θέσεις της Τρόικα και του σοσιαλεθνικιστικού επιτελείου δεν ήταν και όσο διαφορετικές. Η ημερολογιακή διαφορά, «μεταρρυθμίσεις» πρώτα ή πρώτα κούρεμα χρέους είχαν να κάνουν με δύο λογικές που οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα: ξαναστήσιμο του ελληνικού κράτους και όλων των προνομίων του. Η Τρόικα ήθελε να σιγουρέψει αυτό που ονομάζεται «βιωσιμότητα» του χρέους, δηλαδή την ικανότητα του ελληνικού κράτους να τηρήσει τις οικονομικές του δεσμεύσεις. Βέβαια ακόμα και στο εσωτερικό της Τρόικα έχουν προκύψει σημαντικές αντιφάσεις. Για να ξαναβάλει το χέρι στην τσέπη στα πλαίσια του τρίτου Μνημονίου, το ΔΝΤ απαιτεί μια σημαντική αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους, εφαρμοσμένη αποκλειστικά στα δάνεια των ευρωπαϊκών δανειστών, με το πρόσχημα ότι από το καταστατικό του απαγορεύεται να δώσει χρήματα σε μια χώρα που δεν έχει αποπληρώσει τα προηγούμενα δανικά. Η ΕΚΤ και οι ευρωπαϊκές πρωτεύουσες δε θέλουν με τη σειρά τους να πληρώσουν τα έξοδα της ενδεχόμενης αναδιάρθρωσης, λέγοντας πως οι ευρωπαϊκές συμφωνίες απαγορεύουν κάθε «μεταφορά πλούτου» από μια χώρα σε μια άλλη, ακόμα και με τη μορφή κουρέματος δανείου δοσμένου από τους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Το σημείο συμφωνίας ανάμεσα στους ευρωπαϊκούς δανειστές και το ΔΝΤ βρίσκεται μάλλον στη μορφή μιας σημαντικής επιμήκυνσης των προθεσμιών αποπληρωμής και ίσως, στην αναβολή για κάποια χρόνια της αποπληρωμής των τόκων. Πάντως σε αυτό το στάδιο η παρτίδα ανάμεσα στους θεσμικούς δανειστές δεν έχει τελειώσει.

Η Τρόικα απαιτεί την εφαρμογή νέων μέτρων υποτίμησης της εργατικής δύναμης (μισθωτοί και συνταξιούχοι του δημοσίου, νέες οικονομίες στις δαπάνες (στρατός), νέες αυξήσεις στη φορολογία των επιχειρήσεων και στο ΦΠΑ και ιδιωτικοποιήσεις. Επίσης, για να ξαναέρθει ρευστό στα ταμεία του κράτους η Τρόικα θέλει να εμπιστευτεί σε κάθε επιχείρηση ξεχωριστά τη συλλογική διαπραγμάτευση συμβάσεων εργασίας. Αυτό γίνεται με τον μετέπειτα στόχο της μείωσης του κόστους των μισθών και της ανάπτυξης της βιωσιμότητας των επιχειρήσεων και μέσω αυτού της δυνατότητά τους να πληρώνουν φόρους. Τέλος, η Τρόικα θέλει να «απελευθερώσει» την πώληση προϊόντων και υπηρεσιών που βρίσκονται σε καθεστώς μονοπωλίου για να δημιουργήσει ανταγωνισμό και να προωθήσει την συγκέντρωση κεφαλαίων πολύ συχνά διασκορπισμένων (πχ φαρμακεία ή ιατρεία).

Πέρα από τις ρητορείες και τα μεγάλα λόγια, η κυβέρνηση Τσίπρα φανταζόταν από τη μεριά της παρόμοια μέτρα, αλλά εφαρμοσμένα πιο σταδιακά και με ένα διαφορετικό μείγμα, σε αναλογία με τους τομείς που θίγονται από το μνημόνιο και που ορίζονται τώρα. Γιατί, το καλύτερο μέσο για να κερδίσει χρόνο ήταν να αποκτήσει εξαρχής μια έκπτωση στο χρέος πριν επιστρέψει στον δρόμο της αγοράς και του δημόσιου χρέους. Ταυτόχρονα έπρεπε να απελευθερώσει τις κατάλληλες προσόδους ώστε να κρατήσει το status quo του το περισσότερο δυνατό και να «τακτοποιήσει» κάπως τα κοινωνικά κομμάτια που θα αγγίζονταν από τις μεταρρυθμίσεις». Η κατάκτηση του κουρέματος ενός τρίτου του χρέους θα χρησίμευε επίσης στο να δείξει στον πληθυσμό πως ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα κόμμα διαφορετικό απ' όλα τ' άλλα. Ένα κόμμα που θα μπορούσε να σηκώσει κεφάλι απέναντι στους ισχυρούς αυτού του κόσμου. Ένα κόμμα που θα έδινε το παράδειγμα στους σοσιαλεθνικιστές ολόκληρης της Ευρώπης, από την άκρα δεξιά ως την άκρα αριστερά. Η Τρόικα κατάλαβε βέβαια καλά αυτό το παιχνίδι και

έκλεισε τη μάνικα των χρηματοδοτήσεων στο ελληνικό τραπεζικό σύστημα, σταματώντας επίσης κάθε κουβέντα για νέο δανεισμό.

Ως προοπτική υπάρχει ένα καινούργιο σχέδιο διεθνούς δανεισμού της τάξης των 100 δις ευρώ, εκ των οποίων το ένα πέμπτο για τους ελληνικούς θεσμούς πίστωσης που έχουν βγει αφαιματωμένοι από τα capital controls αλλά κυρίως από το bank run(τραπεζικός πανικός, άδειασμα καταθέσεων) που μείωσε στο μισό το ποσό των καταθέσεων των πελατών από τον Σεπτέμβρη του 2009 μέχρι τον Μάιο του 2015. Ποσό που πέρασε από τα 237 δις στα 129 δις (πράγμα που σημαίνει πως από τον Ιανουάριο του 2015 βγήκαν απ' τις τράπεζες 40 δις). Κάτι άλλο που συνέβαλλε στη ζημιά ήταν τα «κακά» δάνεια. Τα δάνεια δηλαδή που ρισκάρουν να μην αποπληρωθούν αποτελούν κατά μέσο όρο το 41% του συνόλου των ενεργητικών(actives) των τεσσάρων κύριων τραπεζών, εκτιμά η Barclays Capital. Οι τράπεζες αδυνατούν να χρηματοδοτηθούν στην αγορά αφού τα χρηματοκιβώτιά τους βρίθουν ακόμα από υποχρεώσεις ελληνικού χρέους. Η βραχυπρόθεσμη επιβίωσή τους δεν εξαρτάται παρά από τις ενέσεις ρευστότητας της ΕΚΤ. Επομένως οι τράπεζες δε δανείζουν εδώ και κάποια χρόνια. Οι πηγές χρηματοδότησης της αγοράς έχουν στερέψει(actions et υποχρεώσεις), οι φειδωλοί εξάγουν τις οικονομίες τους ή τις αποθησαυρίζουν φοβούμενοι τη μετατροπή του σε υποτιμημένες δραχμές. Η λειτουργία του διαφοροποιημένου μέσου πληρωμής έχει μειωθεί στο επίπεδο του να μπλοκάρονται επενδύσεις. Αντιθέτως η λειτουργία του νομίσματος ως μέσου κυκλοφορίας έχει ξεκάθαρα ενισχυθεί. Τα νομίσματα που κυκλοφορούν στην Ελλάδα φτάνουν τα 50 δις ευρώ, κοντά δηλαδή στο ένα τρίτο του αναμενόμενου για το 2015 ΑΕΠ. Για να γίνει κατανοητό αυτό αναφέρουμε πως στην Ευροζώνη ο μέσος όρος νομίσματος σε κυκλοφορία αντιστοιχεί κατά μέσο όρο στο 10% του ΑΕΠ του συνόλου των χωρών της.⁴

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Η οικονομική κρίση του κράτους έχει μετατραπεί σε κρίση του τραπεζικού συστήματος και σε νομισματική κρίση, με τη λειτουργία της νομισματικής πίστωσης να έχει ζημιωθεί σοβαρά. Αυτό γιατί ο καπιταλισμός δε λειτουργεί χωρίς πίστωση⁵. Οι επιχειρήσεις δεν επενδύουν πια ή δεν επενδύουν αρκετά ώστε να αυξήσουν την παραγωγικότητα της εργασίας. Σύμφωνα με την Naxitis⁶, η παραγωγική επένδυση σε όγκο επανήλθε το 2015 στα επίπεδα του 2002 αφού αυξήθηκε το 2008-9. Η ίδια πηγή καταδεικνύει ότι αν οι δημόσιες δαπάνες αντιπροσωπεύουν ακόμα το μισό περίπου του ΑΕΠ, η κρατική επένδυση σε υποδομές έπεσε στο 5% του ΑΕΠ το 2008 για να φτάσει σήμερα στο 3,5%. Ο τομέας με τις πιο πολλές μεταπτώσεις είναι αυτός των εργασιών για δημόσια κτήρια και υποδομές. Αν πιστέψουμε μια έρευνα του ΚΕΠΕ, από το 2008 μέχρι το 2014 ο αριθμός των ελληνικών μικρών και μεγάλων επιχειρήσεων έχει πέσει κοντά στις 230.000 ενότητες παρασύροντας κάτι σαν 700.000 θέσεις εργασίας. Το δίχως άλλο η οικονομική κρίση του κράτους δεν έχει καταστρέψει τον βιομηχανικό κύκλο. Τα κέρδη μετά από τη φορολογία, τους τόκους και τα μερίσματα που πληρώνουν οι επιχειρήσεις, αντιστοιχούσαν σε αξία στο 12% του ΑΕΠ μεταξύ 2014 και 2015 και στο 10% του ΑΕΠ το 2012(naxitis).

⁴ <https://www.henderson.com/ukpa/post/11077/greek-mattress-stash-up-to-30-of-gdp>

⁵ <http://skya.espiv.net/2012/06/02/%CE%BF%CE%B9-%CE%B4%CE%B7%CE%BC%CE%BF%CF%83%CE%B9%CE%BF%CE%BD%CE%BF%CE%BC%CE%B9%CE%BA%CE%AD%CF%82-%CE%BA%CF%81%CE%AF%CF%83%CE%B5%CE%B9%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CF%84%CE%BF-%CE%B5%CE%BB%CE%BB%CE%B7/>

Η ψάξτε στο site της ΣΚΥΑ για το κείμενο: «Οι δημοσιονομικές κρίσεις και το ελληνικό παράδειγμα»

⁶ <http://cib.naxisis.com/flushdoc.aspx?id=84801>. Είναι το ίδιο κείμενο στο οποίο αναφερόμαστε στο υπόλοιπο του κειμένου.

Ο λόγος; Ένας και μόνο: Η υποτίμηση της τιμής της εργατικής δύναμης. Και ο τομέας που δείχνει τα καλύτερα αποτελέσματα από το 2009 στα κατά κεφαλήν επίπεδα παραγωγικότητας είναι ο παραγωγικός ενώ ο κατασκευαστικός βρίσκεται σε ελεύθερη πτώση(naxitis). Η παραγωγική βιομηχανία αντιπροσωπεύει περίπου το 15% της συνολικής ακαθάριστης αξίας, ενώ το 2003 αντιπροσώπευε λιγότερο από 13%. Αντίστροφα ο κατασκευαστικός τομέας είδε τη μεριά του στην συνολική ακαθάριστη αξία να βουλιάζει από το 7% στο 2% σύμφωνα με την Eurostat. Οι βιομηχανίες της πληροφορίας και των τηλεπικοινωνιών κράτησαν καλά κι αυτές, αντιπροσωπεύοντας σήμερα το 5% της ακαθάριστης προστιθέμενης αξίας. Θυμίζουμε επίσης πως οι θαλάσσιες μεταφορές φτάνουν στο 7% και πως αντιστέκεται έτσι λόγω της διεθνοποίησής του ενώ οι μεγάλες τουριστικές επιχειρήσεις σφύζουν από υγεία (ο τουρισμός συνολικά φτάνει στο 10% του ΑΕΠ). Μπορούμε να θεωρήσουμε πως παρά την οικονομική κρίση, ένα μεγάλο τρίτο της ελληνικής καπιταλιστικής μηχανής συνεχίζει να παράγει και να πραγματοποιεί αξία.

Σίγουρα ο δρόμος προς την κανονικοποίηση του καπιταλισμού στην Ελλάδα είναι μακρύς. Η αναδιάρθρωση του κράτους είναι η απαραίτητη συνθήκη για να πετύχει. Ενός κράτους που λειτούργησε μέσα στην κρίση όπως όλα τα κράτη, ως «ατομικό» κεφάλαιο, με ιδιαίτερα συμφέροντα και δικαιώματα, υπερασπίζοντας με νύχια και με δόντια τα ιδιαίτερα συμφέροντα μιας δαιδαλώδους και πολύ ισχυρής διοίκησης, συνδεδεμένης με σημαντικά τμήματα της κοινωνίας μέσω πελατειακών σχέσεων και με ισχυρές διασυνδέσεις με το οργανωμένο έγκλημα. Η επιβίωση του κράτους μαζί με όλα αυτά τα δίκτυα συμφερόντων πήρε προσωρινά το πάνω χέρι σε σχέση με την «καλή» λειτουργία της συσσώρευσης κεφαλαίου. Το προλεταριάτο στην Ελλάδα επιχείρησε να αδράξει την ευκαιρία της κρίσης του κράτους για να αμυνθεί ενάντια στην λιτότητα και στην αναδιάρθρωση του κεφαλαίου που καλείται να φορτωθεί. Αλλά, η διασπορά του σε χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις, η διάσπασή του σε άνεργους, μισθωτούς του δημοσίου και μισθωτούς του ιδιωτικού τομέα και, πάνω απ' όλα, η σχετικά περιφερειακή του θέση σε σχέση με τα «εργατικά κάστρα» στην Ευρώπη και τον κόσμο δεν του επέτρεψαν να κερδίσει. Η απομόνωση στην οποία αφέθηκε από τα ταξικά του αδέρφια ανά τον κόσμο ήταν μοιραία. Όπως και για την ελληνική αστική τάξη, έτσι και για την εργατική τάξη στην Ελλάδα η λύση δεν βρίσκεται εντός της χώρας. Οι προλετάριοι αυτής της χώρας όμως μπορούν ακόμα να γίνουν η σπίθα που θα τυλίξει στις φλόγες την ευρύτερη περιοχή αλλά για να γίνει αυτό πρέπει να εγκαταλείψουν τον εξεγερσιασμό δίχως αύριο, τη λιτανεία των συγκρούσεων με τους μπάτσους στην πλατεία Συντάγματος, για να διασχίσουν το επίπονο μονοπάτι του αγώνα στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές, ενάντια στα αφεντικά, το κράτος και τα τσιράκια του για τον μισθό, την επανουκειοποίηση και το χτίσιμο της πολιτικής τους αυτονομίας.

Το νέο πολιτικό στοίχημα του |ΣΥΡΙΖΑ και του αρχηγού του, οι εκλογές που αναμένονται στις 20 Σεπτεμβρίου 2015 δε θα είναι τίποτα άλλο από μια παρωδία της διαμάχης του δημοψηφίσματος, όπου το διακύβευμα θα είναι η απομόνωση της τάσης υπέρ της δραχμής που έφυγε απ' το ΣΥΡΙΖΑ και που κατεβαίνει ως Λαϊκή Ενότητα. Αυτή τη φορά η προοπτική επιστροφής στις κάλπες φαντάζει ευχάριστη στην Τρόικα, που δε φοβάται πια ένα απομονωτικό ολίσθημα του ΣΥΡΙΖΑ. Το αποδεικνύει η πληθώρα ανακοινώσεων στήριξης στον Τσίπρα από Ευρωπαίους ηγέτες που έγιναν λίγο πριν και μετά την επίσημη ανακοίνωση παραίτησης του Τσίπρα⁷.

⁷ Ο πρόεδρος του Eyrogroup Jeroen Dijsselbloem είπε πως δε θεωρεί πως αυτή η περίοδος εκλογών θα θέσει σε κίνδυνο την εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων και πως «μια μεγάλη πλειοψηφία είχε στηρίξει στο κοινοβούλιο το πακέτο μέτρων και περιμένουμε ότι αυτή η στήριξη θα γίνει ίσως ακόμα δυνατότερη» μετά τις εκλογές. Πριν την επίσημη ανακοίνωση, ο υπεύθυνος του γραφείου τύπου του προέδρου

«ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑ» ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΦΥΚΙΑ ΜΕ ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΟΡΔΕΛΕΣ

Τα «εναλλακτικά σχέδια» ενάντια στην συνθηκολόγηση της κυβέρνησης είναι ένας χαριτωμένος κατάλογος με τα πιο τρελά όνειρα διάφορων υπερ-μεσοψηφικών αστών οικονομολόγων που συγκρούονται με την επίσημη σκέψη πάνω στο αντικείμενό τους. Όνειρα για αυτούς τους ανθρώπους, που όμως σε περίπτωση εφαρμογής τους θα μετατρέπονταν σε εφιάλτες για όσους δεν έχουν καβάτζες και μάλιστα χειρότερους από αυτούς που ζουν σήμερα. Στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ έχουν σχηματιστεί δύο μειοψηφικές τάσεις. Η πρώτη, που για καιρό ήταν χαϊδεμένη του ίδιου του Τσίπρα είχε σαν «αρχηγό» τον πρώην υπ.οικ. Βαρουφάκη. Αυτός ο τελευταίος ισχυρίζεται ότι ποτέ δεν είχε την πρόθεση να επαναφέρει τη δραχμή. Αλλά για να μείνει η χώρα στο ευρώ, σκεφτόταν πως έπρεπε να αντιτάξει στο κλείσιμο των τραπεζών που επέβαλλε η ΕΚΤ μια σειρά από στοχευμένες δράσεις αντιποίνων. Υποστήριζε έτσι πως πρέπει να *«εκπέμψουμε τους δικούς μας τίτλους αναγνώρισης χρέους (τα περίφημα IOU από το I Owe You, δηλαδή «Σου Χρωστάω») ή τουλάχιστον να ανακοινώσουμε ότι θα εκπέμψουμε τη δική μας ρευστότητα σε ευρώ ώστε να απαξιώσουμε τις ελληνικές υποχρεώσεις του 2012(υποχρεώσεις που εκπέμφθηκαν το 2012 για να ξαναγοραστούν από την κεντρική τράπεζα) που η ΕΚΤ κατείχε, ή τουλάχιστον να ανακοινώσουμε πως θα το κάνουμε»⁸.*

Η ΕΚΤ κατέχει συνολικά 22 δις ευρώ ελληνικών υποχρεώσεων. Το πέρασμα σε διπλό νόμισμα θα επιτάχυνε τη διαρροή προς το πιο ισχυρό νόμισμα, φυσικά δηλαδή προς το ευρώ. Η υποτίμηση των IOU θα ήταν γρήγορη και βίαιη. Ο «έλεγχος» της Τράπεζας της Ελλάδος, κεντρικής τράπεζας χώρας μέλους του ευρωσυστήματος της ΕΚΤ, δε θα είχε επιτρέψει να μπει χέρι στα 5 δις των επίσημων αποθεμάτων, από τα οποία μόλις 1 δις σε σκληρό νόμισμα, με το υπόλοιπο να είναι μάρκες χρυσού και σε SDR⁹(ειδικά τραβηχτικά δικαιώματα) με ορισμένη διάρκεια και δύσκολα ανταλλάξιμα σε περίπτωση «πολέμου» με την ΕΚΤ. Αυτός ο θησαυρός που μόνο θησαυρός δεν είναι, δε θα επέτρεπε ούτε το να ξαναλειτουργήσουν οι τράπεζες, που χρειάζονται κάτι ανάμεσα στα 10 και 25 δις φρέσκων κεφαλαίων. Όσον αφορά τη μονομερή υποτίμηση των ελληνικών υποχρεώσεων της ΕΚΤ δε θα είχε περισσότερη επίδραση από μια γρατζουνιά στον απολογισμό της κεντρικής τράπεζας, που ξεπερνά τα 2500 δις...Μιλάμε άρα για ένα σχέδιο σαν κάστρο στην άμμο, με ανεπανόρθωτες όμως συνέπειες τόσο για το κράτος, όσο και για τον πληθυσμό.

Το πραγματικό σχέδιο Β', αυτό της επαναφοράς της «νομισματικής κυριαρχίας» ήταν σύλληψη μιας χούφτας οικονομολόγων της Αριστερής Πλατφόρμας, της τροτσκιστο-μαοϊκής μειοψηφίας του ΣΥΡΙΖΑ που αντιπροσώπευε κάπου 35 με 40%των ενεργών μελών του κόμματος. Ένας στρατηγικός στόχος, αυτός της νομισματικής κυριαρχίας, που είναι κοινός στους ΑΝΕΛ, το σταλινικό κόμμα(ΚΚΕ) και τους ναζί της Χ.Α. Μια από τις σημαντικότερες φιγούρες του “think-tank” της δραχμής εντός του ΣΥΡΙΖΑ(πλέον στη «Λαϊκή Ενότητα») είναι ο καθηγητής Κώστας Λαπαβίτσας. Στην παρέμβασή του στο “Democracy Rising” που έλαβε χώρα στην Αθήνα, ο Καθηγητής επεκτάθηκε λεπτομερώς¹⁰ πάνω στο διάσημο Plan B που

της Commission Jean-Claude Junger, Martin Selmayr είπε στο twitter: *«Οι αναμενόμενες εκλογές στην Ελλάδα μπορεί να είναι το μέσο αύξησης βοήθειας»* στην Τρίτη συμφωνία. Η Commission σέβεται την απόφαση του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα να οργανώσει μια ψηφοφορία σύντομα ανακοίνωσε σε μια συνέντευξη τύπου μια αντιπρόσωπος, η Annika Breidthardt. *“Πολλά κόμματα της αντιπολίτευσης ψήφισαν υπέρ του νέου σχεδίου δανεισμού”*, θύμισε, επιμένοντας στο γεγονός πως *«παρά τις εκλογές οι μεταρροθμίσεις μπορούν να πραγματοποιηθούν»*. *«Μετά την απόφαση της κυβέρνησης και την ψήφο του κοινοβουλίου δεν είναι αναγκαία μια νέα πολιτική απόφαση για την πραγματοποίησή τους»* κατέληξε.

⁸ *New Statesman*, 13 Ιουλίου 2015, συνέντευξη Γ.Βαρουφάκη

⁹ Το DSR δημιουργήθηκε το 1969 από το ΔΝΤ προκειμένου να ολοκληρώσει τα επίσημα αποθέματα των κρατών μελών του. Η αξία του βασίζεται σε ένα καλάθι τεσσάρων ισχυρών νομισμάτων. Τα DSR μπορούν να ανταλλαχθούν με ελεύθερα χρησιμοποιούμενα νομίσματα (πηγή: ΔΝΤ, <https://www.imf.org/external/np/exr/facts/fre/sdrf.htm>)

¹⁰ Σ.Τ.Μ: Οι αναφορές στην ομιλία του Λαπαβίτσα δεν πάρθηκαν απευθείας από την καταγραφή τους αλλά μεταφράστηκαν από το γαλλικό κείμενο στα ελληνικά

απορρίφθηκε από τον Τσίπρα και την κυβέρνησή του. Το σχέδιο αυτό είναι μια σύνθεση τροτσκιστο-σταλινικών συνταγών: εθνικοποίηση των τραπεζών(αλλά χωρίς «εργατικό έλεγχο», απλά αλλαγή του καταστατικού και του διευθυντικού προσωπικού), μόνιμος έλεγχος κεφαλαίων και μάλιστα «επιδέξιος, όχι απλά ο αξιοθρήνητος έλεγχος που είδαμε αυτές τις δύο βδομάδες» όπως ο ίδιος επιβεβαιώνει, και νέο νόμισμα¹¹. Επίσης διανομή με δελτίο του πετρελαίου, των φαρμακευτικών προϊόντων και της τροφής. Αυτήν την διαδικασία διανομής την ονομάζει χαριτωμένα «οργάνωση προμήθειας των προστατευμένων αγορών».

Πρέπει μήπως να θυμίσουμε πως η Ελλάδα εισάγει περισσότερο από το 50% των τροφίμων και το 85% των προϊόντων ενάργειας, χωρίς να υπολογίζουμε το σχεδόν 100% του εξοπλισμού, των μέσων μεταφοράς, των υλικών και των υπηρεσιών υψηλής τεχνολογίας που μάλιστα πληρώνονται σε δολάρια και ευρώ; Το μόνο που αναρωτιέται ο κύριος Λαπαβίτσας είναι: «πως θα ελαφρύνουμε την πίεση στις συναλλαγματικές ισοτιμίες;» Όμως, όπως κάθε καλός γνώστης έχει την κατάλληλη απάντηση: Δε θα είναι μεγάλο πρόβλημα γιατί «η τιμή συναλλάγματος πιθανότατα θα πέσει και μετά θα ξανανέβει. Έτσι λειτουργεί γενικά.» Είμαστε πραγματικά ευγνώμονες! Σ' ευχαριστούμε άρχοντα της ταυτολογίας! Το ουσιαστικό ερώτημα για τους προλετάρους είναι να ξέρουν πόση από την αγοραστική δύναμή τους θα χάσουν με την επιβεβλημένη εισαγωγή ενός νομίσματος που κανένας δε θέλει, και για πόσο καιρό. Για άλλη μια φορά όμως αυτή η ιδιοφυία της οικονομικής σκέψης μας δίνει τη λύση στο αίνιγμα: (η συναλλαγματική αξία της δραχμής) «θα σταθεροποιηθεί σε ένα χαμηλότερο επίπεδο. Υπολογίζω μια υποτίμηση 15 ως 20%.» Οι οικονομολόγοι συνάδελφοί του υπολογίζουν με μια ελαφριά παρέκκλιση ένα 50%...

Πάντως, ακόμα και αν ο Λαπαβίτσας είχε δίκιο, θα έπρεπε να υπολογίσουμε περικοπές του ενός πέμπτου των μισθών, των συντάξεων και του ταμείου ανεργίας. Καθόλου άσχημα για αριστερός! Μια αναγκαία θυσία για να πάρει τα πάνω της η εξουσία του κράτους και να «έρθει ανάπτυξη» του ελληνικού κεφαλαίου. «Υποθέτω ότι θα επανέλθουμε σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης σε 12 με 18 μήνες. Όταν η χώρα βγει από αυτήν την περίοδο προσαρμογής πιστεύω πως η οικονομία θα επανέλθει με γρήγορους και βιώσιμους ρυθμούς ανάπτυξης.» Η βάρβαρη «ανάπτυξη» που περιμένει, φερμένη από την «επανακατάκτηση της αγοράς από τον παραγωγικό τομέα» και από την αιώνια επαναφορά από τους τροτσκιστο-σταλινικούς ενός «προγράμματος δημοσίων επενδύσεων που θα ευνοήσει επίσης την ιδιωτική επένδυση και θα δημιουργήσει πολύχρονη ανάπτυξη». Το να σωθούν οι μη ανταγωνιστικές ελληνικές επιχειρήσεις και να διασφαλιστούν τα συμφέροντα ενός κράτους σε χρεωκοπία, ιδού οι δύο προτεραιότητες που παραδέχεται ο αριστερός καθηγητής.

MC/KPK, στις 19 Σεπτεμβρίου 2015

Για κάθε αλληλογραφία γράψτε, χωρίς άλλη αναφορά, στην: BP 380, Centre Monnaie 1000, Bruxelles 1, Belgique.
Συμβουλευτείτε το site της Mouvement Communiste : www.mouvement-communiste.com και του Kolektivně proti kapitálu : <http://protikapitalu.org/>

¹¹ «Οι καταθέτες θα χάσουν ένα μέρος της αγοραστικής τους δύναμης αλλά όχι σε βάρος της ονομαστικής αξίας των καταθέσεών τους. Αλλά θα κερδίσουν γιατί η αγοραστική δύναμη του χρέους θα μειωθεί επίσης. Άρα η πλειοψηφία θα βγει κερδισμένη.»